

DUCHOVÉ STROMŮ

Koncert v Divadle 29, Pardubice, 13. 2. 2015

Aleš Formánek jest náruživým fotografem, který veškerý svůj život mezi lidmi tráví cvakaje (spouští), podobně jako zaměstnanci mrazíren tráví život cvakaje zubama. Představuji si, že Aleš se s ukazovákem nepřetržitě cvakajícím imaginární spoušť již narodil, a že i ze spaní před sebou zaostřuje a cvaká své sny.

Jedním z Alešových kapitálních úlovků se kromě mongolských pastýřů, thajských letušek či českých kolotočářů stala i Ora pro nobis na památném vystoupení na Dni Výčepního listu na zahradě u Rýgrů v Příbyslavi. Památném proto, že pořadatelé sice zajistili na přání kapely ozvučovací aparaturu, nicméně zapomněli přibalit jednu ze dvou reprobeden. Výsledný zvuk kapely scuknutý do jedné bedýnky připomínal neblaze ozvučení rozhlasem po drátě, vedoucí souboru se nechtěl na této zvukové karikatuře podílet.

Duchovní i hmotný otec tohoto úspěšného a letitého festiválku, Petr Rýgr, to komentoval stroze: „To víš, my tady na vesnici jsme jen vobyčejný lidi!“ Odmítání hrát na jednu reprobednu sejevilo býti postojem zpanštělého profesionála, který si z velkosvěta přivezl mezi prosté náchodské venkovany marnotratnou vizi ozvučování koncertů dvěma reprobednami. Kopni do té bedny!

Ora pro nobis nakonec hrála bez ozvučení, v marné snaze dotlačit se hlasem k posluchačstvu roztroušenému po zahradě – viz heroické výrazy muzikantů na fotografii.

Expresivitou postojů připomíná fotka postmoderní sousoší ctností a neřestí od Matyáše Brauna na Kuksu, včetně spartakiádního praktikáblu, na němž část cvičenců stojí. Nejpozoruhodnější je nicméně kompozice muzikantů-hrdinů a smrčků. Každý z pěti zpívajících jakoby právě vystoupil ze svého domovského

smrčku, by se tak stromoví duchové přišli na Den Výčepního listu prostým venkovanům zjevit v lidské podobě.

Pokud to ovšem Aleš nenaaranžoval, nenapomerančoval a nepřenovokořnil ve fotoshopu.